

prakse. Obraduje stvari od silne važnosti za razvoj karaktera. Na pr. *Unterbewusstes und Unbewusstes, Psychoanalyse und Individualpsychologie, Onaniefragen und Onanieplagen, Homosexualität, Hysterietücken* i sl.

Mnogo se pogrešaka u karakteru dade ispraviti, ako ih odgojitelji pravodobno uoči. Dogada se, da mu često izbjegnu oku pojave, na koje će ova knjiga svratiti njegovu pažnju. I za vlastito samopopravljanje naći će odrasao i ozbiljan čitalac dosta pobude.

A. Ž.

Giovanni Re, S. I.: Le lettere di S. Paolo, 2. izdanje, Turin 1931., str. 477.

Kroz par je godina ovaj talijanski prijevod s grčkog originala i komentarom ispod linije raspačan, a prošle godine ponovno preraden i izdan.

Prijevod je vrlo lijep i točan, a obazire se na duh talijanskog jezika sa svim elegantnostima. Auktor svagdje izbjegava semitizme i grecizme, osim gdje se boji, da bi štetovala ideja. Svakom retku teksta je posvećena pažnja, i bilo posebice bilo skupno sa slijedećim retcima, ako se ideja jedna razvija, odgovara pod istim brojem komentar. U ovom tumači Pavlove misli i potpuno ispušta školske diskusije. Misli sv. Očaca donosi bez da to spominje izričito kao i druga kritička vrela. Često se poziva na paralelna mjesta u sv. Pismu, pogotovo u Novom Zavjetu. Od više mnijenja o istom mjestu izabire auktor najutemeljenije na samom tekstu, a kadgod i aplicira s malo moralisanja.

Na početku knjige (38 str.), pred komentiranim tekstom prikazuje u kratkim potezima život Apostolov, misijska putovanja, generalni prikaz o poslanicama, njihovoj vanjskoj formi i glavnim naukama, koje su zastupane u većini ili više poslanica, pa o vrelima i protivnicima, koje sv. Pavao pobja. Pred svakom poslanicom daje mali uvod u nakani, da upozna čitaoce s historijskim, lokalnim i personalnim prilikama, na koje Pavao aludira i koje olakšavaju razumijevanje, kad su poznate. Red poslanica nije onaj uobičajeni, kako ga vidimo u Vulgati, prema većini kodeksa i svjedoča teksta u njegovoj historiji, niti su poredane prema momentu same doktrine, nego prema vremenu njihova postanka, što međutim nije krivo niti nepoznato poznavacima samih uvoda. Tako se redaju poslanice: dvije Solunjanima, dvije Korinćanima, Galaćanima, Rimljanima, Kološanima, Efežanima, Filipljanima, Filemonu, zatim pastirske: Timoteju, Titu, druga Timoteju i napokon Židovima zadnja kako svagdje, jer nije decizivno nijedno mišljenje o vremenu njezina postanka.

U ovakovim mi se djelima ne sviđaju naslovi, koje auktor postavlja usred sv. teksta; nesmetano dodu u komentar, gdje sâm daje značenje onim perikopama. Lako može zavesti u zabludu. Također uvodi, premda su kratki, bolje da stoje na početku ili na koncu knjige, kako to imamo u Sv. Pismu Novoga Zavjeta od Dr. Fr. Zagode, da se riječ Božja ne prekida s riječima ljudi, nego se nesmetano nastavlja, kako vidimo u službenim crkvenim izdanjima.

Od velike i praktične je važnosti stvarni registar dodan na koncu, koji olakšava upotrebljavanje knjige, osobito propovjednicima tematskih propovijedi. Po jednakim principima je isusovac P. Re izdao još godine

1930. omašnu knjigu: *Il santo Vangelo di N. S. Gesù Cristo*. Djelo će vrlo dobro doći propovjednicima, koji vladaju talijanskim jezikom.

Dr. Nikola Žuvić.

1. **P. J. Lacau S. J. J.: Précieux trésor des indulgences.** Petit manuel à l'usage du clergé et des fidèles. Deuxième édition revue et augmentée conformément aux dernières décisions du St. Siège. Turin-Rome, Marietti 1932, XVI + 480 str. Cijena broš. 15 fr.

2. **J. Weber: Le Psautier du bréviaire romain.** Desclée, Paris, Rome, 1932. XVI + 530 str.

3. **Dr. Ivan Rogić: Katedrala u Đakovu.** VIII + 160 str. Osijek 1932.

1. — Nakon što je autor na šezdesetak stranica prikazao crkvenu nauku o oprostima donosi redom oprost, što ih je Crkva podijelila. Uvijek je tačno naznačeno vrelo, odnosno crkvena odluka, a gdje treba, spomenuti su i izvjesni uvjeti i citiran je cijeli obred, odnosno molitva, s kojom je vezan oprost. U svemu vjerno slijedi službenu kolekciju oprosta, što je 1929. izdana typis Vaticanis pod natpisom: *Collectio precum piorumque operum*. Budući da se prema Can. 934. § 2. oprost mogu dobiti, molila se odnorna molitva u kojem mu drago jeziku, samo ako je tačnost prijeвода potvrdila ili sv. Penitencijarija ili koji od Ordinarija, iz onoga kraja, gdje puk govori jezikom, u koji su prevedene molitve, donosi autor takvu biskupsku izjavu. Djelo je vrlo praktično.

2. — Weber ne daje u ovom psalamskom priručniku nikakvog znanstvenog komentara. On odustaje čak i od toga, da svoje izvode potkrijepi naročitim citatima iz bibliografije, koju navodi na str. 42/3. Ipak se oslanja na novije rezultate biblijskih istraživanja, ali u prvom redu želi da dade kleru u ruke priručnik, koji će biti praktičan i kojim će svećenici na dosta lagan način moći polagano da prodru do dubokog smisla i neslučenih ljepota psalama, što ih mole svaki dan u časoslovu. Najprije prikazuje u kratko uvod u psalme, a onda daje redom izvrsni prijevod i dobar tumač pojedinim psalmima, onim redom, kako su psalmi poredani u psalteriju rimskog brevira, od nedjelje do subote. Uz Van der Heerena ovaj mi je priručnik za praktični studij psalama, koji je potrebit svakom svećeniku, ako hoće moliti časoslov, a i samu sv. misu, sa živim razumijevanjem, najbolji i najpraktičniji.

3. — Za pedesetgodišnjicu posvete velebne dakovačke stolne crkve priredio je dr. Rogić i izdao na finom papiru lijepo opremljenu knjigu o dakovačkoj katedrali. On zahvaća najprije u povijest, od prvih kršćanskih vremena, preko Avara i Turaka, kratko spominje katedrale-prethodnice, onda se opsežno bavi pripremom i početkom gradnje Strossmayerove stolne crkve u Đakovu, izborom stila, graditeljima i poviješću gradnje. Preko ¾ cijelog opsega knjige zauzima tada opširni prikaz arhitekture, skulpture i slikarstva u dakovačkoj stolnoj crkvi. Slike su prosječno vrlo dobre, premda nisu sve jednakom bojom tiskane. Šteta, što barem neke od njih nisu u bojama, jer bi tek tada čitatelj mogao dobro slijediti opisivanje piščevo, koje se često oslanja upravo na kolorističke efekte. Velika je šteta i to, što autor nigdje, ni jednom riječi, ne spominje tko je sve dosad pisao o dakovačkoj katedrali i odakle je on sam mnoge podatke crpao,